

ולא נעלמים מלפניו אותם לכלותם, היינו לבא לבחינת פלה, להיות מנהל ומקשר רק למקור הקדשה על ידי האחיזה שאוחזו ברשימו הנשאר אצלו. גם זה העבדות שאוחזו ברשימו הנשאר אצלו ומחזק את עצמו לבא לתשוקה אמתית על ידי קיום המצוות כגון מצוות ציצית ותפילין ושאר מצוות גם זה הוא מכה בשם כל"ה, שעדין הוא מנהל ומקשר לרשימו ואינו רוצה לפרד ולפרש מהרשימו הזה, אדרבה הוא מחזק את עצמו בכל מיני התחזקות על ידי קיום המצוות ומעשים טובים לבא מבחינת רשימו זה לבחינת שלמות הקדשה, והבורא ברוד הוא מקבל תענוג מההתחזקות הזה גם כן. וזה היא עקר פנת הבורא ברוד הוא בבחינת סלוק אורו אור הקדשה ממנו, כדי שיתחזק את עצמו במסירות נפש ממש לבא לבחינת אור הקדשה, ויתנסף לו מהבורא ברוד הוא אור הקדשה בכפלי כפלים על ידי בחינת והחיות רצוא ושוב. וזה בזמן שישאר עושיין רצונו של מקום ב"ה אז נעשה משמאל ימין (מבילתא שירה ה), היינו שבחינת התשוקה שמשתוקק רק לה' לבדו בכלות הנפש ולא לדרך אחר הוא בחינת ימין, וכשנסתלק ממנו בחינת התשוקה זו הוא בחינת שמאל. וכשישראל עושיין רצונו של מקום ב"ה, היינו שמתחזקים לבחינת מסירות נפש נגד התגברות היצר הרע, לבא לבחינת אור הקדשה הוא תשוקתו ומנמתו, אז נכלל שמאלא בימינא. ובהו נתישב מה שיש לך בקדק על המשנה (אבות פ"ה מ"א) בעשרה מאמרות נברא העולם, והלא במאמר אחד יכול להבראות, אלא להפיר מן הרשעים וכו' ולתן שבר טוב לצדיקים וכו'. ולכאורה תמוה, וכי חס ושלום בעלילה בא לברא העולם ביו"ד מאמרות כדי וכו'. ועוד תמוה, אם כיון לזה למה לא ברא כל דבר ודבר במאמר בפני עצמו, היינו שמים במאמר לבד וארץ

במאמר לבד וכן כלם עד אין שעור. אף יש לתרין, הנהגה נודע (ע"ה שלי"ט פי"א סי' ו) שיש בחינת יד ימין ובחינת יד שמאל, ה' אצבעות שביד ימין מרמז על המשה חסדים, והמשה אצבעות שביד שמאל מרמז על המשה גבורות, ועקר בריאת העולם היתה לאכללא ה' גבורות שביד שמאל בחמשה חסדים שביד ימין. וע"ז מרמז בעשרה מאמרות, ה' חסדים וה' גבורות, ולכך ברא את העולם שיהיה ה' חסדים וה' גבורות, כדי לתן שבר טוב לצדיקים שמקמיין את העולם שנברא בעשרה מאמרות, שיהיו מנהיגין בתכלית היחוד, שימתקו הגבורות בחסדים, וע"ז מקמיין העולם, ועל ידי מה נמתקו הגבורות על ידי התקשרות והתחזקות ברשימו הנשאר בפ"ל. ולהפיר מן הרשעים שמאברין את העולם שנברא בעשרה מאמרות, היינו שלא די שלא נמתקו הגבורות על ידם, עוד נזרמים חיו שעל ידם ויתפכו החסדים לבחינת גבורות חיו, היינו שהתורה ומצוות ומעשים טובים שעושים שהוא בחינת חסדים, מכונים גם כן להנאת עצמם להתגדל בהם, ואפלו מי שיצא מבחינת גסות הרוח עכ"פ הוא מצפה לקבל פרס, וע"ז נזרמים שיתפכו לגבורות ר"ל שהוא בחינת בטול העולם. ונתחזר לענינו, שבחינת ימין מרמז על בחינת התשוקה, והיו עבדת בני קהת בכתף ישאו (במדבר ז ט), למעלה מהגוף סמוך לראש מאוד, שהם קרובין לראש וראשון אלופו של עולם ב"ה. ובני גרשון נושאים בחינה ב' לזה, שבני קהת נושאים דברים הפנימיים, ועבודת בני גרשון הוא בחינה שניה, והם בבחינת טפל לבחינה עליונה, וזה נקרא ג"ם מלשון טפל, שהם בחינת ג"ם, וישאו גם כן לבחינה עליונה, כי גם זה חשוב לפני המקום ב"ה. והיו כלות בוא"ו, היינו שני פלות פלה עליונה וכו' כמבאר, שנוכה לזה אמן כן יהי רצון: בת עין פ' נשא

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 51) – כמה מעלות טובות בשבח ההשקמה לתפלה בנין החמה.

לעת מצויו של יום. ע"כ.א.ם כן מי ראה בואת ומי שמע באלה ולא יחיש מפלט לנפשו מהשטן ומכל פגע רע ויתקדש כל היום בקדושה העליונה ויהיה שומע כל היום כמ"ש בנמרא (ברכות דף ט). על רב ברונא שאדם גדול שומע במצוות, פעם אחת סמוך גאלה לתפלה ולא פסקו החייד והשמחה מפיו כל היום. הביטו וראו מה בחה של תפלת ותיקין שחרי חזקתו הפלף ע"ה שנאמר עליו בוסנהדרין צד: געין חרב על פתח בית המדרש ואמר כל מי שאינו עוסק בתורה ידקר בחרב זו. בדרו מן ועד באר שבע ולא מצאו עם הארץ מנבת ועד אנטפרס ולא מצאו תינוק ותינוקת, איש ואשה שלא היו בקיאים בהלכות טמאה וטהרה, ואם כן היה דור שכלו תורה. ואפלו הכי שנאמר לו על ידי ישעיה הנביא, שנגזר עליו שישתלק מן העולם, לא נראה לו להוסיף וכות אחרת בתפלתו אלא זו שסמוך גאלה לתפלה פותיקין. והועילה לו תפלתו וטענתו לבטל הגזירה מפני שעשה מצוה כמאמרה. כמו שכתוב שם: "ויסב את פניו אל הקיר ויתפלל וכו'..." והטוב בעניני עשיתי, ופרש"י בנמרא במסכת ברכות (דף י' ע"ב) שסמוך גאלה לברכה, ופרש הפירוש"א שם שהיה עושה פותיקין שהיו קוראים קריאת שמע קדם הגין החמה, ותפלה מיד בהגין החמה. דאי לאו הכי מהי רבותיה? הלא כל העולם עושים כן, והבין חזקתו הפלף כי מה שכתוב בתורה "ועשית ישר ותשוב" קאי גם על תפלת ותיקין. וזה מה שאמר "והטוב בעניני עשיתי", נלמד מזה גדל החובה להתפלל פותיקין, כי הוא הטוב והישר בעיני השם יתברך.

מלקט

מנחת יצחק

השקמת בית הכנסת הוא מכהן גדול במעלות הצדיקים כמו שכתב בספר החרדים, בית הכנסת הוא פרנס לצדיקים, וכבר נודע כי השקמת בית הכנסת הן מהדרים שהאדם אוכל פרותיהם בעולם הזה, והפך נקמת לו לעולם הבא באופן שנוחל שני עולמות ואיך יגרום בעצלותו הפסד עולמי בעד מעט שנה ומעט תנומות. במדרש מובא מעשה באשה שהפליגה בזקנה ולא רצתה להיות יותר, הלכה לבקש עצה מרבי יוסי, נודע לו שהיא משכימה קום לבית הכנסת, אמר לה שתפסיק שלושה ימים, וכן היה, שאחרי הפסקה של 3 ימים היא נפמרה, הרי ברור שהשקמת בית הכנסת ממש חיים הם למחזיקים בה. מדרש שמואל על מסכת אבות פרק ו' משנה ה': באשר האדם ישן הוא נאחו באילנא דמותא, כי השנה היא אחד מששים במיתה, והתורה היא אילנא דחיי, כמ"ש עין חיים היא למחזיקים בה, ועל כן הם הפכים זה מזה, ואם האדם אוהב את השנה ונאחו בה, גם אחרי שיקוץ משנתו לא יוכל לאחו באילנא דחיי, ועל זה אמר התוב "אל תאהב שנה כן תנורש. פקח עיניך ושבע לחם" והפונה כי ידוע שאין עשר בעשר התורה, ואם יאהב שנה יתבטל מדברי תורה ונורש ממנה, וזה שאמר אל תאהב שנה כן תנורש, ועוד אם אנטסד שנה ועיניך בדרו בשנה, אף על פי כן פקח עיניך ושבע לחם, ואין לחם אלא תורה. בשבח המתפללים פותיקין, נקלת על מלכות שמים ועל מצות בזמנה המבחר היא בחינת יראת הרוממות, ולכן בפרושלמי בברכות למדו שנקרא חסיד מדבתיבו: "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא". היינו

מעלת למוד הזוהר (סדרה 56) – שצריך לשורר ולנגן בחדוה בין התורה

רעיא מהוינא (במדבר ד) מכן שלישים שנה ומעלה ועד כן חמישים שנה כל הבא לעבוד עבודת עבודה ועבודת משה באהל מועד. פקודא דא להיות הלויים משוררים במקדש. ואף על גב דאוקומנא לעילא, הכא צריך לחזיש טליון, דהא בהו איהו מקריב קרבנא, ואיהו מיכאל. לוי איהו גבריאל. איהו צריך לגנא. וקרא דמלה, (תהלים מב) יוקם יצוה יי חסדו, דא חסד בהנא רבא דמיכאל איהו בהו הדיוט לגבי מאריה, ועם כל דא דהדיוט איהו אצל מאריה. קלף דחיות הקדש איהו. ובקפת הדיוט אל תהי קלה בעניניך, והאי איהו יוקם יצוה יי חסדו. ובלילה שירה עמי, דא גבורה. שירה: (דברים לג) כבוד שורו הדר לו. (ויחזקאל א) ופני שור מהשמאל, וגבריאל שלוחיה, וצריך לישור ולנגן בקדוה כחמרא דאורייתא. (לאתעסקא לשלחא קרבנא קמי מלכא בחדוה ומאן דלית ליה רישו) לאתעסקא באורייתא, וקיים (איכה ב) קומי רני בלילה לראש אשמורת. ויימא באשמורת, כמה סליחות ותחנונים ובקשות, בכל מיני רנה גבוריה, דאיהו כבוד לאפקא בהו קלא, בשית כנפי ריאה עם וורדא. בשית עוקאן דקנה. ודא ו'. ויפוך ליה מלבא, דתפוך בינה. כמה דאוקמוהו מארי תמניתיין, הלב מבין. יפוך כן מבינה, מלבן דה, דאיהו ו', דאיהו אפרוח בשית נרפין, ויפולק ליה בשית עוקאן דקנה, דאיהו (מלכים א' ז) שיש מעלות לכפא, ובי ברקין אינון ורמיה יו) כפא כבוד מרום מראשו, ואינון לבא ופואא. ל"ב, (שמות יז) ויאמר פי יד על פס יזה מלקחה ליי בעמלק, (בנח"ד) בבר, סמא"ל, פואא דכס"ה, כ"ס י"ה, דהא הוא דכתיב, (תהלים פא) תקעו בהדש שופר וגו'. מאי שופר. קנה, ו', קול דמלין מן הקנה, לגבי פואא, דתפן ה'. בה מיני תקוין דדבורא, דאיון שפון ושינים וחדף. שפון תרין. שינים ומוחגות תרין מינין. וחדף, הא חמש דתפניו כנהר דאיהו קול, כגונא דתפניו ריחויא. לאפקא קול ודבור, דנפיק מבינה דלבא. כמתשבה. דאיהו שקא מפרש בעשר מיני תלים. ובשופר, אין פותחין מעשרה שופרות, ואורייתא, קלא דיקה, דיבור דיקה, בינה דיקה, דאוקמוהו איהו חכם המבין דבר מתוך דבר. מתשבה דיליה. חשיב קמי קודשא בריך הוא, מכל קרבנין ועלוין, דהא הוא דכתיב, (ויקרא ז) זאת התורה לעולה ולמנחה. (ע"כ רעיא מהוינא) (כ"ד ע"ב

להתבונן בדרךשתם. דהנה לפי' למה לן להמשיל את כני' דיקא לשושנה הרי יכול להמשיל לשאר הפרות אשר שאר מעלת הפרי במלים לגבי המעלה האחת העקרית. כגון אתרוג שיש בו מראה טעם ריח וכל המעלות במלים לגבי הטעם. ועקר ברכתו על הטעם. וכן תפוח וכיוצא ומאי מעליותא לגבי שושנה שכל המעלות במלים לגבי הריח? ולדעתי תבונן עפי' מ"ש כיפ מה שהתבא ישעיה הנביא שלעתידי כ"ב והנה מעלת מלך המשיח בריח וריח ביראת י"י מאי אלמי דחוש הריח משאר החושים. אשר הבטח למלך המשיח חוש הריח דיקא וטעמא בעי' ואען ואומר עפי' משאר'ל במס' ברכות. מנין שמברכין על הריח שנאמר כל הנשמה תהלל וכו' איזה דבר שהנשמה נהנית ממנו ולא הגוף זה הריח וכתוב כל הנשמה תהלל. והנה הוא לתימא בעיני למה הצרכו ללמוד הלא חז"ל נזרו אומר אסור להנות מהעוה"ז בלא ברכה ואסמכתא אקרא ג'יה"יה הארץ ומלואה (קדם ברכה) וקרא אהרינא והארץ נתן לבני אדם (לאחר ברכה) א"כ אסור להנות שום הנאה בלא ברכה. ואדרבה אותן ההנאות שלא תקנו לנו ברכה נתחבטו הפוסקים ראשונים ואחרונים להמציא תרוצים למה היתה בואת כגון על שמועת כלי זמר וישרי. ועל הנאת המשגל. וא"כ מה זאת שלילה. מנין שמברכין על הריח. למה לא וברכו בין דהוא הנאת עוה"ז. אכל תבונן הענין דהנה ע"י חטא אדה"ר נתערב בכל דבר טוב ורע. ומן הצדף לאדם לברר מקל דבר הטוב מן הרע. וזה פעלת נפש הישראלית בעוה"ז. הנה א"ל לו להיות מבלי מאכל ומשתה ושאר עניני עוה"ז. על כל דבר נתקן ברכה וע"י הברכה היא הנהגה לברור ומבררים הטוב לחלקו יתיש. דהינו שנעשה מהנאה היא דם ובשר על אדם ונלך בכת האכילה שהוא לתורה ולמצות. והמותרות הוא הרע נדהה מן הגוף כנודע: והנה כל החושים נזכרו אצל חטא האדם ותרא האשה וכו' ותקח וכו' ותאכל וכו' ותתן. ויאכל וישמענו. ויאמר וכו' אכל חוש הריח לא נזכר. הנה נראה כי חוש הריח לא נפגם כ"כ בחטא אדם כמו שאר החושים. ע"כ חוש הריח הוא רוחני. הנשמה נהנית ממנו ולא הגוף.

עין בדברינו במאמרי הפורים ותבין למה מברכין על הריח כמו"ש (ועיי' ש' צענין גאולתים מרדכי ואספס. מרדכי מכ לזכר ואספס הדסס. וזמן הסגס צללך ה"ס החטס המליח פולע) וכיון שהוא כן. הנה יש סברא שלא לברך על הריח בין שלא נפגם כ"כ בחטא אדם. וע"כ תראה שאין בחוש הזה ברור כ"כ שיהיה בו הפרדה כגוף. אכל להיות שאעפ"כ הגוף נתגשם בחטא אדם. ונס דבר הרוחני הוא פרי מגשם צריך ג"כ לברור מה ע"כ צריכין לברכה ע"כ אמרו"ל מנין שמברכין על הריח (כי צריכין להביא ראיה ע"ז) והביאו ראיה מן המקרא כל הנשמה וכו' ומעתה בין שחוש הריח לא נפגם כ"כ בחטא אדם כשאר החושים ע"כ לעיל ב"ב באשר יתקן העולם מן חטא אדם בביאת משיח צדקנו (הוא אדם ממש פידוע מר"ת אדם אדם דוד משיח) הנה בזה תגדל מעלתו בחוש הזה אשר נשאר לברכה גם בזמן החטא או (תריחו) ביראת ית'יה ובוש הזה תגדל מעלתו מן שאר החושים נ"ל: והנה ידוע דגם בשעת מתן תורה נתקן לגמרי חטא אדם ולולי שע"י המעשה (העגל) חור הדבר לקלקולו או כפר היה נתבטל חסות. והגוף עם כל החושים היו חוזרים לרוחניים כמו שהיה קדם החטא כתנות אור וכו' שיהיה לעתיד ב"ב. והמשפלים וזוהו בזה הרקיע. וכמשאר'ל בפסוק אני אמרתי אלהים אתם וכו' אכן (אחר החטא) כאדם וכו' וכיון שכן הוא שבמעמד הנכבד נתקן חטא וכל החושים שנתגשמו שבו לרוחניים ועלתה על כלל חוש הריח שלא נפגם כ"כ בחטא אדם. הנה כמו שיהיה החוש הוא לעתיד למעלה ראש אצל מלך המשיח כמו כן היה במתן תורה ע"כ אמר המלך החכם בשירת דודים כשושנה בין החושים כן וכו' וכמו שפרשו חז"ל בפדרש שהתחלנו. מה שושנה אינה בטלה אלא ע"י הריח. שמעלת הריח תגדל אצלו על כל המעלות וכו' וכמו שפרשו חז"ל לעיל וכל דברינו בדרך אפסור. ועתה הנה הדרך נכון לפניה ביותר ג"כ דברי חז"ל בפדרש שהבאתי לעיל. ואמתה תבחר ותקרב. ותבין ביותר מנהג ישראל תורה היא להכין שושנים ועשבי בשמים ביום מתן תורתנו: וני ישעזכר מאמרי חלק סיון

מנחת יצחק

פסח ספירת העמר וחג השבועות - מעט ניצוצות וגריגרים בעבודת השם - ז'

ברע"מ אות י' שמרמו על חכמה היינו על חכמת תורה שבכתב שמתחיל באות ב' בראשית כנ"ל ומזה נסתעף וראה כמו שנאמר מימינו אש דת למו כי עצם החכמה שהוא חכמת תורה שבכתב פי נובלות חכמה של מעלת תורה (כ"ר פ' י"ז) הוא בא מימינו של הקב"ה מצד חסדו ותברך שנתן לנו התורה כמו שהיה בריאת העולם רק מצד חסדו ותברך כי הפין חסד הוא פידוע. ועכ"ז אש דת למו שמזה מסתעף בחינת היראה. ובהינתן אות ה' אהבה דמניה עאל רחיקא דקוב"ה הוא בינה המבין דבר מתוך דבר הוא בחינת תורה שבעל פה שהוא מה שהאדם מביא החכמה בלבו להמציא הבינה בלב מתוך החכמה. וזאת היא עקר תורה שבעל פה ששרשה מבינת הלב כאמרו ז"ל על סופרי הדנין לכתב הטעם כי לבא דאינשי אינשי. וכן בימי יוסי בן יועזר דבציר לבא (תמורה ט"ז). והיינו כי הדברי חכמה שממציא על ידי הלב זהו עקר תורה. וכמו שאמר הרבי מאינוביצא זצ"ל על כל מקום שנזכר בנזכר אלבא דפלוגי היינו לפי ערך הלב שלו כי החכמה שאין יוצא מהלב אין נקרא חכמה. והנה הגם שעצם בחינת בינה מינה דינין מתעדין כאמרו ז"ל ת"ח דרתח אורייתא הוא דקא מרתהא (להתענית ד) שנאמר הלא כה דברי כאש. ונס אמרו ז"ל ת"ח אין אור של גיהנם שולטות בו ק"ו מסלמנדרא כו' ת"ח שכל גופן אש כו' עכ"ז מזה נסתעף בחינת אהבה ותיבות מהרגשת מתיקת הטעם המתחדש מתוך לבו כי נאמר עליהם הנחמדים מזהב וגו' ומתוקים מדבש ואמרו ז"ל (שמות רבה פ' מ"א) ע"פ ביריה"יה יתן חכמה ולמי שהוא אוהב מפיו העת ותבונה משל למלך כו' בא בנו נתן לו מן הפצמלין שבתוך פיו זהו בחינת תורה שבעל פה. ועל דרך זה ינח מה שסדר האר"י ז"ל סעודת ליל ש"ק ליצחק אבינו וסעודה שניה דשחרית לאברהם אבינו יצחק קדם לאברהם מפני שבחינת אברהם אבינו הוא בחינת בינה המבין דבר מלבו בחינת תורה שבעל פה כאמרו ז"ל

(ב"ר פ' ס"ג) אב לא היה לו רב לא היה למדו, אלא וימן לו הקב"ה שתי כליותיו במין שני רבנים והיו נובעות תורה בו ומה נסתעף בחינת אהבה ותיבות והוא כנגד אות ה' כנ"ל. אולם יצחק אבינו ע"ה היה לו רב זה אביו שלמדו חכמה והוא בחינת י' חכמה ומניה יעול דחילא על רישיה דבי"ג כנ"ל ולכן כנגדו הוא הסעודה דלילי דשבתא דתקל תפוחין קדישין היינו כללות נפשות ישראל הנקראים כנסת ישראל בחינת מלכות אשה יראת ה' וזאת ו' מיניה יעול על פמא דבי"ג למלעי באורייתא הוא כנגד המשכת עין התיים דאיהו אורייתא בפעל פידוע. וזאת ה' אחרונה שהוא נגד מעשה המצות בפעל והיינו התר"ג עיטין שעל דם גשפע הקדושה על הרמ"ח אברים וש"ס"ה גידין של האדם על ידי מעשה המצות בפעל בכל ששת ימי המעשה והיינו מסט' דעבד. והוא רק בפרשות באשר יגע ועמל באיזה מצוה בפרט ממשיך השפעות פרטי על הנפש ממצוה זו בענין מצות צדקה שנקראת בלשון חז"ל סתם מצוה אמנם על ידי קדשת שבת שהוא דיקא מצות השביתה מכל מעשה המצות בפעל על ידי זה נכלל השפעת הקדשה בכללות השביתה בכל מעשה המצות וזהו מתנה טובה בבית גניי ובה נפש עמלה שבת וינפש ובה יתפלל יה"ו ובג"ד ויכלו שלמו דכלא בה וכו'. וזהו תכלית בחינת התשובה בשבת תשובה ה' לגבי ו'. וזהו דווי דבירים כמו שנאמר בשבת טוב להודות לה' וגו' וידוע אמרו ז"ל בתשובה אפלו על הני עשה שאינו זו משום עד שמוחלין לו עכ"ז מהיב להביא קרבן עלא דורון לרצות. ועל זה בא קדשת שבת שנתחשב כדורון וקרבן כאמרו ז"ל על סעודת ת"ח שנתחשב כקרבן כל הרוצה לנסף זון על המזבח? ומלא גרונם של ת"ח זון וכל המארת ת"ח כאלו הקריב תמידין והמביא דורון לת"ח כאלו הקריב בפורים. ובשבת אמרו חז"ל מי עדיפת לן מינה? (שבת קי"ט) שבשבת כל אחד בתלמיד חכם ואכילת שבת כקרבן לדורון ורצות וכו' נשלם שלמות התשובה תשובה ה' כנ"ל: פרי צדיק פרשת נשא

מנחת יצחק

לקחי הפרשה לשבת - על מה עשה ה' במתן תורה שחוש הראיה עשה פעלת חוש השמע.

וכל העם ראים את הקולות הנה בקול שיך שמוש חוש השמיעה ולא חוש הראיה. ע"כ דרשו חז"ל שהיה הדבר בשעת מתן תורה לאות ולפלא שהיו רואים את הנשמע שחוש הראיה עשה פעלת חוש השמע. והנה ידירי מהראוי להתבונן על מה עשה הש"י ככה דהנה כל הנפלאות שהפליא המפליא פלאות היה לצדף איזה ישועה, כענין נסי מצרים וקריעת י"ם ונמידת השמש ליהושע וכן בכל הנסים המצא שהיה לצדף ישועה והצלה משא"כ בגם הלזה למה עשה הש"י ככה? אשר חוש הראות יעשה פעלת חוש השמע בשעת מתן תורתנו. והנה אבאר לך את אשר כתבנו באריכות במ"א והוא שאנחנו ב"י עם י"י אלהינו זה כל פרי מעשינו להתנהג

באמונה אשר היא ירשה לנו וטבע קים לנו ב"י דוקא ע"פ התורה. וחילקה לתקור בחקירות. דהנה תראה אפלו בדברי חכמים מתיבים להאמין מבלי מופת הלא תראה את אשר דרש ר' יוחנן עתיד הקב"ה להביא אבנים טובות ומרגליות שהם שלשים על שלשים והזקק בהן עשר על עשרים ומעמידן בשערי ירושלים לגלג עליו אותן תלמידי השתא כביעתא וכו' לימים הפליגה ספינתא בים תנא מה"ש דיתבי וקא מנסרי וכו' א"ל הני למאן א"ל שעתידי קב"ה להעמידן בשערי ירושלים אתא לקמיה דר' יוחנן א"ל רבי דרש ולך נאה לדרש. כאשר אמרת כן ראיתי א"ל דיקא אלמלא לא ראית לא האמנת מלגלג על דברי חכמים אתה נתן בו עיניו ונעשה גל של עצמות. ע"כ הנה

רואה אשר ר' יוחנן לא ראה בעת גלגולו היינו בשעת הדרשא דאלו ראה שמלגלג היה לו תכף לענשו. והנה בין שלא ראה בגלגולו אף א"ל מלגלג עדי"ח אתה. אף הוא בין שראה בו ר' יוחנן אשר לא האמין כי"ב בלב שלם בשמעו את דברי חכמים כמו שנתפעל בראותו בחוש הראות אני קראוהו מלגלג עדי"ח וענש אותו במיתה. הנה רואה אפלו בדברי חכמים ואפלו בדברים שאינם נוגעים לעקרי הדת (ואפלו אומרים בדבריהם דברי המנגידים לשכל האנושי כמ"ש אותו תלמיד השתא כביעתא וכו') אעפ"כ מחיבים אנחנו להאמין כי"ב בשמיעה כמו בראיה בלי שום חלוקה. ולא תפעל ותחלק הראיה פעלה בלב יותר מן השמיעה והנה אם כן הוא חובתנו בדברי חכמינו מכשי"ב בדברים המבארים בתורה ובפרט בדברים הנוגעים לעקרי הדת מציאות הש"י. אחדות. שכן וענש חלילה וחלילה לחקר ע"ז בחקירות אפלו אם פגנתו בדומה לשי"ש ויאמר שכונתו בדי שיתאמתו לו העניינים במופת השכלי ותתחוק בזה אמונתו עד שאפלו יכריחו איזה מכריח ח"ו להעביר על דת לא יפעל בו מאומה וה לא יעלה על הדעת שיתקעו הדברים ולא נאמרו ותהי להפך ואע"פ לוי עד נאמן רוח הג"ה ואל תשיבני מן הקדושים אשר בארץ החיים המתה. הלא בספרי ר' סעדיה גאון בס' אמונות ודעות והחסידי הקדוש בס' חובת הלבבות והרמב"ם כי יש בזה סוד כמזם שהצרכו לקיים את הדור באלף החמישי שהיה בבחינת הויתת הוראת שעה בענין אברהם אבינו שהצריך לעמוד על האמונה בחקירות להראות לבאי עולם ולהעמידם על האמת במחקר האנושי בין שהיה הדור בחשכות והנה בחרו הש"י לחלקו וא"ל התהלך לפני והיה תמים בלא חקירות. והבן החסיד הקדוש מהר"י ועב"ן העיד באשר היה בגדרת בצרפת ופורטוגל כל אותן החקירות אשר חקרו בפלסופיה ועמדו על האמונה במופת השכלי המירו את כבודם ביום ועם וקלי הדעת ונשים אשר אמונתם

הוא רק בקבלה קדשו שם הנכבד והנורא הש"י ינקם דמם במהרה. והנה לכאורה השכל מנגד לזה דהרי הדבר שנתאמת במופת עפ"י השכל הוא כמו דבר הנראה לעין אשר א"א להטות את השכל לומר לו שהוא בהפך ממה שראה בעיניו כ"ה בדומה בדבר שנתאמת לאדם בשכל ע"י מופת (שהוא בראיה ממשית דמה לי ראות העין או ראות השכל וכן השתמשו חז"ל לומר על הכנת השכל בשם ראיה בעין שאמרו רואה אני את דברי אדמו"ן וא"כ אף יצדק לומר שהאמונה מצד שמיעת הקבלה היא חזקה יותר מהאמונה הבאה מצד ראית השכל בחקירות המופת? והנה אומר לך את אשר עם לבכי דהנה האמונה אשר היא מצד הקבלה השמיעית עד המעמד הנכבד אשר שמענו קולו ית"ש מתוך האש באמרו אנכי יהו"ה אלוקיך. הנה האמונה ההוא בין שהוא מצד א"ס ית"ש ה"ה אין לאמונה זו סוף משא"כ האמונה הבאה מצד מחקר האנושי בשכלו הנה לשכל האנושי יש סוף. הנה האמונה הזו היא בסכנה כשיבוא ח"ו איזה מכריח להכריחו ולהטותו מן האמור, בין שבאה מצד דבר שיש לו סוף והבן הדבר. כי נחמד הוא לבעלי שכל ויציב"א מלתא דנא להבאים בסוד י"י בסוד המקבל לחז"ל שהקב"ה היה בונה עולמות ומחריבן ואמר דין הדין לא הדין לי. ומי אשר יצק מים ע"י גורי האר"ל. דע אשר בנבחה מרומים סוד השבירה היה בבחינת עינים שהוא בחינת ראיה משא"כ בחינת און ה"ס התקון הנמור נודע הוא למביני מדע. ומעתה תתבונן האמונה אשר הוא מצד חקירות המחקר האנושי. הנה נקראת ראיה כמו ראיה בעינים (וכמש"ל) בנזקל ח"ו יכול לכל בה שבירה משא"כ האמונה המקבלת בחינת און הוא מעולם התקון והיא מקיימת לעד לעולם לזרע ישראל וה"ס שמעו ותחי נפשכם: בני יששכר שבועות (סי יט)

מלצט מנחת יצחק פלפלין מפלפלין – שביתת בנו בשבת

ראובן קבל שבת עם הדלקת הנרות בביתו, כמנהגו מימים ימימה להקפיד תמיד לקבל שבת עד הזמן הנהוג בעירו, אף לפתע נזכר שישכח להדליק את המאנרר בחדר האורחים בביתו, ומהר לנקש על דלת שמעון שכנו, ובקש את מוצתו שידליק עבורו את המאנרר. מצטער שאיני יכול לעזור לך, השיב שמעון, מכיון שזכיתי אף היום לקבל את השבת בעתה לפני

כמה רגעים. לבקשת ראובן שישלח את בנו שידליק עבורו, השיב שמעון, אף לבקשה זו לא אוכל להענות, היות ואני קבלתי שבת, ממילא גם בני בכלל, בין שאדם מצוה על "שביתת בנו", לא כן, טען ראובן, הנה מצוה בשביתת בנו כאשר הכנס השבת, אבל כל זמן שלא נכנסה השבת בפועל, אינך מצוה על שביתתו. השאלה היא, הצדק עם מי?

מלצט מנחת יצחק הכנה לקראת חג שבועות הבעל"ט ה' – המדרש המקצר

ודע שלא די בשה שילמד כל הלילה אלא יש הנקא ללמוד סדר למוד זה. ואם לא ילמד סדר זה, הרי עקר תקון פרוצוף וז"ן של אותו אדם והיה חסר, ומה בצע עמל ופחד לספר ספירת העמר משך מ"ט ימים אם לבסוף יחסרו וכמו העקר חסר אצלו, שהתחיל במלאכת תקון פרוצוף וז"ן ולא סיים, ועתה מי ישלים עבורו את אותו תקון שנסאר ענום ללמוד חסר איברים. הירצה ה' מנחת עולת שלמים שבוזאת? ומנהג הגר"א היה להקפיד מאוד ללמוד את סדר הלמוד התנ"ך שתקן רבנו האר"ל לקרא כמ"ש בספר שיח סוד שרפי קדש וחלק ג סימן תמ"ז ששם הביא המעשה של הגר"א עם המגיד מדובנא בחג השבועות: שהגר"א היה לומד התקון של ליל חג השבועות, והמגיד מדובנא למד הפלמוד. ושאל אותו הגר"א מדוע אין הוא לומד התקון פגנא? והשיב ויגדלו פקלש על פי משל: שאבדך אחד לאחד חתנא היה יושב וצטל, שאל אותו חותנו: מדוע אינך עוסק במסכת? השיב האבדך: איני יודע איך לעסוק במסכת. אמר לו חותנו לך נא לטוה והספכל צמעשה הסוקרים וכלשך הס עושים פעשה. הנה וראה שהסוקרים פוליס צמלון הרהוה זגמאות של הסחורות שלמים מינים ממינים שונים כדי שכל פי הזגמאות יוכלו להקוחות לנחל את הסחורה הדיושה להס. מה עשה? הנה ושכר לו חנות וקנה לו חנות זגמאות וקלה אותן צמלון הרהוה, והחנות יקנה מפל סחורה. כשנודע לחותנו התחיל לנחק עליו, לאמר לסוקרים האלה יש סחורות רבות צמנות ההקלסת לקוחות, והזגמאות הם רק כדי לנחל את הסחורה שמוכרות חן צעיניהם, ואילו חפשה שהחנות שלף יקנה מכל וכל צעזיל מה לך זגמאות: והמשל הוא: שמוציא רבני הגאון מוילנא מלא צרפת ה' פאורה צעזיאים וצמחוצים צמלמוד וצמקלשים, אולר נחמד ושמנו. והעבד עוסק רק צמטעי פסוקים והמאמרים הנקללים צמקון של ליל חג השבועות והס הזגמאות של כל מין ומין אשר צכר צכר שקידתו וחקמתו כדי ה' הטובה עליו, ואילו חכם צמוני שלא חקל ולא שנה ולא למד כלום בכל השנה, וצביתי אינו להס וצמלה, אם חקלה את הפסון צמיוני ללעג וקלס, האויל והפחוסן עלי יקח לגמרי מפל סחורה, ולקש אינו כל. לפיכך איני יושב ולומד פאשך פאשג יד כשה עד פאלו לשונו. אינו ספק דמשל יפה, מפל מקום על פי הסוד שמעמים אלו לא יועילו לתקן את הפרצוף דו"ן הפרטי של האדם וכל עוד שלא קוראים הג' פסוקים

ראשונים ואחרונים מפרשות התורה והנ"ך, לא יתקן הו"ו וישאר חסר ומענת לא יוכל לתקן וחסרון לא יוכל להמנות. רק על ידי תקון שתקן רבנו האר"ל ובלעדי זה אין שום דרך אחרת להמשיך מוחין דאבא ואפא לתקן נה"י הכוללים והפרטים דו"ן. ונאון עניו החיד"א בספרו לב דוד (פרק לא) כתב לחזק המנהג ללמוד בלילה היותה התקון שתקן רבנו האר"ל ולא לזולתו וזה לשונו: וזה מנהג קבוע ברב ישראל, יצאו קבוצים פמליות פמליות, ללמוד באהבה תקון המסדר, ויאר את הלילה, ואשר ה"ן לו כס"ף לעשות דברים כמשפטו, וזה לקרות הסדר המתקן מרבנו האר"ל, והוא מפרסם בכל הפוצות ישראל כמקמה מאות שנים. ונען שמעתי כי קצת לומדים קבעו ללמוד פרק מהרמב"ם מה"ד החזקה, ויש שלמד האר"א ולא רצו ללמוד תקון האר"ל, פסוקים התחלת הפרשיות ונביאים וכתובים וסופן. את קסת"י נתתי, אשר לא טוב עשו, לעשות כמה לעצמם ולשנות מנהג כל ישראל. והנם כי יאמרו כי דלים הם, ולא אסוקי בסתרי תורה, כמה דמסיק תעלא מבי כרבא, ותקון הלו בני ומשכלל ע"פ הסוד רוח יזרע, בי הנם כי לא ידעו רזי התורה. מפל מקום חובא רמנא עליוה ללמוד הסדר הלו בכלל כל ישראל, ומה גם כי בן אמר רבנו האר"ל, ובשנים לא ידעו ולא יבינו על מה ארניה הפגנו. קריאתה זו הלולא. ומה גם דמפרש בזהר הקדוש חלק א' דף ח' דתקון לילה זו למלעי באוריתא מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ובדרשות דקראי וברוי דחכמתא ע"ש. ובכך ישתקע ולא יאמר, שום למוד בלילה הקדושה הוא עד אשר יקראו מתורה לנביאים ונביאים וכתובים ואחר כך ילמדו במקום שלבם חפ"ן, בזהר הקדוש ובמאמרי המדרשים המדרסאים אצל התקון. כי בזה יצאו ידי חובה אמרי קדש בספר הזהר. ותמה על האנשים האלה המשנים מנהג כל ישראל. דמי שאמר לקרות הלילה זו בתבונה. שהם רשבי"י ותברוהי קדישין והאר"ל. בן הם אמרו שילמדו תנ"ך וכו'. ומאחר דרצונם לקיים דבריהם, מדוע מאנו לקבל הסדר המתקן רבנן. ואשרי הנזקק בהם בשמרים עקב רב. ואם שונים אל תתערב עד כאן לשונו. ודו"ק ותפח

ותשכח מלשנות גאון עגנו החידושי' דהדברים בקל והמר דאם תקנו תקנו זה הרשב"י וחבריו קדישא דליה ורבנו הארי"ל אם בן למי כל חמדת ישראל לבוא בלידה הוואת לערף התקון על ידי למוד אם לא לתלמידי חכמים ותלמידיהוון למל חלק והכל נחלת שפר התקונים ולהם נאה ולהם יאה להיות משושביני הכלה הכלולה לעמרה ולקשטה בכ"ד קשוי' בלה הם כ"ד ספרים שבתנ"ך מדוע ישב ב"ד וידם מלומר התקון ושם נפשו בכפו דוקא בשעת ירידת השפע וכו' מאבד טובה הרבה ועל פהאי גונאי בתיב משכיל על דבר ימצא טוב. ונדולה מואת יש ללמוד שכל קריאת ג' פסוקים של ב"ד הספרים שבתנ"ך הם לעובא ולא יועיל במה שלומד תורה ומגיד שנה מעניו וכפי שכתבנו לעיל שלומד ג' פסוקים ב"ד ספרים הוא השלמה לתקון שהתחיל בימי העמר וכל המשים ימים אלו משישה עשר בניסן ועד ו' סיון הכל מקשה אחת באפן שתחלתו בששה שער בניסן בספירת העמר וסיומו ברג השבועות והכל הוא מערכת אחת שלמה שאין לרע ולהסר ממנה מאומה ודי בזה. **עוד** הרואה לזכות זכור תורה מעלת למוד שעה אחת שבועות פיוס שלם זשאר ימים ועסק על שלחנו בדברי תורה מענינו על יוס זזאר וזשאר ספרים איש לפי ידיעתו פי גם הנפש לו תמלא מלחמה על תורה, ואם חנכתו שנה ינחם ראלו מעט מטה ולא משכב שלח להתנאות בשנה, ויקום זכריות לחזר אל עסק התורה פי היום גורם להיות נמנה שעה אחת זו פיוס שלם זשאר ימים ותבינה תורה זשעטה. **ונלכא** הרואה לראות סימן אס זכה להתעוררות הקדושה. וזכו אחר עלות התעוררות היום הקדוש הזה על לבו תהינה רגליו חלות פלילות לבא לבית הפגנת פשוט וזשמחה להלכות קדוה עז לכל, וישו את חולו חול עז זמזומר השמים מספרים פבדו אל ומזומר יקום אלהים

וכו' המספרים זענינו מתן תורה ויקר הדקה. ואם רגליו זכרות יחזקו זאמנה לרופא **מעלת חשיבות סעודה יוס טוב דחג זבועות.** ועל זעניוס השבועות לאחר תפלת שחרית וגוסף עליו לא נחנהו ז"ו מזחינת החילוניות שהיא מורה מעשית. וגלה לנו הרש"ש הקדוש שסעודת החג זבוקר היא המתקנת זחילוניות ושה כנגד כל זחינת הפנימיות שחנהו כל הלילה זחג השבועות וענה זכריתה מועטת של פח זמשקל זינה מתקן זרנגע את כל החילוניות. **ונלכא.** ולכן נראה שירא שמים יעורר לעלמו זכל יעשה מעשה סכלות לחשב זינה לישן לאחר שגד שנה מעניו כל הלילה ויקום אחר פד לעשות הסעודה פיון שעלול להרדם עד אחר חלות היום ויגיע לזי הפסד זרנה. ולכן החכם עינו זכרלשו לעשות קדוש חקך ומיד לאחר תפלת הבוקר ויזכר על הלחם זקדעני ויערף סעודה זשמחה וזכ אחר פד ינה לנחם קמעה ולא עד השקיעה פי זעניו חליו לכה וחליו לה'. ועל שהרש"ש זיע"ל הפלוג זשכח סעודה זו שהיא השלמה של התפלת שחרית וגוסף פיוחד נר העליון מזחינת חילוניות העולמות. **מתי יש לסיים את למוד התנ"ך** הלמוד זכיל זבועות אינו דומה ללמוד בהושענא רבה זשכחו להדיא זשער הפגות וזפרי עז חיים זיש לסיים את משנה תורה זבהושענא רבה עד חלות זקדוקא. פי הדיו נגמר זחלות. ועד חלות חפשי עדיו להטות את גזר הדיו זכח הלמוד ולזכיל גזרות רעות ולהפכו לטובה. **לכל זכיל זבועות אינו ענין על פי הסוד להודרו ולסיים את הלמוד עד חלות זקדוקא.** ראל שיש לחלק את הלילה לזפתיס. זחלי הרלשוו, ולמד סך התקון פלו זכ ספרים. וללאחר מכן ולמד ההפלה זכד, שהיא תורה זשעל פה זכ"ח ה"מקדש מקדו" פלשת אמר. והכז "מחור חיים" פתב וזסימתו ז"ד וזכדכי אוה"ק שאתר חלות יש ללמוד זוי זקדוקא ומשמע פנימיות התורה זככללות עד אור הבוקר. זכ"ש לרה"ג זכנגר עפניו שליט"א

"יחב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

הנה תהלות לאל עליון זכה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור הדש שהתחלנו בסידי זה מכבר, שמשרתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קרושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות שלא נדע. הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בזגלה ובנסתר ביצינה קדישא הסידי ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוה"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה" ו"אוצר החיים" ועוד. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אנים לה, שופך אור הדש ומזחנך וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפה מאורי תורתו הזורה תורת אמת, ובקמתי שיש בדבריו הרבה משנים זככלה, ודבריו זכרים עמקים, אך החלק העקרי שנתמך בו במדור זה הוא לשונו הנהב ואתת ישראל ללא זבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הכלה רך ולפוח נפשיות פצועות הזקוקות כל פד ליהם של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתלה חדשה. ואור הדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיות חדשה ולב שמה, ובמחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו ויכחי מי שזכר בא בסודם של זכרים וזרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות וזכריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבמעט שכן המותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר מפש מלנה אותה יד ביד ומראה לך את הדך לציאת מהצרה שלך. ולתברך ב' יתברך. והנה בך פי זכרית וזשעט על פי ספרי והשפעטעו ז' וזמסכי פי לך נדלתי ומשפטע על זדי התקנה זאת זעולם על פי זכרי מן אור זשענת הימים אמון מפלה אמון מכסה רבנו הקדוש אור המילוי אור ענינו יזכרל בן ליעזר בן שנה הריב"ש טוב זכר האוי ענינו זאלוו נלך עד זיאת וינו וחכמי פלמקיו הקדושים מסמיים מן הקדוש הזה הסמוך ממחיהו השלני הגבי ואם יקשה לך חמי על חכמות זעורים שהכח לי מלך הפננד להזכיר פקס שחני נסמו משלחה גדולי עולם ואון זי פחד משום פנע וננע פי פחי רב ועלום פלמה סתרו והכח לי לכחז בן ותדעו אוזי לכה זמזת ואני מסמו זעניו למן הריב"ש או זלשו וזי זנה הכנה, והכנה לא זננה" וזשעטה, יש להתנהק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה זשזכר נכנס חדש סיון עקר ההכנה להרבות בשמחה ולהתבונן אל השיא הנ השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל הידמנות פז זאת להתקרב אל ה' יתברך, בסיים כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב בדי שנוכל לציאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעוננו. זו ההקדמה תשאר בכל ששוע, ואם אתה כבר מוכי, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעט... מוצלח חמים ממלך ארץ זמאל עזו הכז זכחלותו ללמנוס מסכי זעוט טעם את כל "מענינים" שגנו זחלותיות הקטנות הסנינו זשמענו ותחי נפשיס: משרשי המצוה ונבוא לעין המשך הפרשיות שסדר שלישה בני לוי קחת גרשוון מרי ואח"כ שלוח כממים שלישה זצווע זב טמא לנפש ואח"כ סדר פרשות זגל הגר ובתוכה מצות תשובה ופרשת סוטה ופרשת זויר שלש פרשיות ואח"כ שלישה פרכות של ברפת בנינים, וכל זה משמא בעיני למידע. פבר בארנו הרבה פעמים שכללות הכל בשיחור לאחיות אחר לא תמצא אלא סוד בלים שהם בחינות עולמות שהאציל ארון יהוד ברצונו הפשוט זקדיון כמצא דלבושיה מניה וביה והוא מאיר בהם להחיותם כי לית אתר פנוי מניה ובכל תנועה אלופו של עולם ואין לך דבר קשן זגדול שיהיה במקרה חלילה והוא סוד אלהותו יתברך מלא כל הארץ כבודו שהארת אור אין סוף, מתפשטת

הארתו עד נקדת התהום ויש בחינות כמצע בין אור אלהותו לבין הכלים ועולמות והם סוד הנשמות והתורה המקשרין ומשפיעין הארות אלהותו יתברך בהתגלות רב יתגדל ויתקדש שמייה רבא וזה הוא הכלל ויש בזה פרטים רבים לאלפים ורבות עד אין שעור עד שאין לך זכרא ודבור שלא יהיה בו אינה בחינה משלשה אלה כל אחד לפי זכות וטהר נשמתו ויחודו ואורו וזכחותו באור אין סוף המהות את הכל : והוא התקרא אב"ד ר' מן האר"י עבור יניקה מוחין שכינה נשמות מלאכים מעמים נקדים אותיות שהם לבושיה השלשה בחינות הנ"ל והכל הולך למקום אחד בסוד אורות נצוצין בלים **מל"ג** והנה השנין פי כל הפנים והשכינה והמיתה שררע למלכיו זקדמיוו זיניו שהיה פרוז בן שלשה זחינות עולמות נשמות חלהות פי האורות שלכם עליו למעלה לקדשן, חמנס גופם שהם הכלים שלכם יקרו לעולם הזכרית וסם היה זכונתס. והנה כמו שגוף חלם הפתחו זשנזכר זקדכ נלמד זו ונפשו עליו זככל זשאר זו רחמיית הנקרה הכל זקדמי זדי שהיה לו חיות זדי זשכל להתקיים עד זמן התחיה וזה סוד והשביע בזחזחות נפשך ועצמותיך יחליון פי על ידי לחיות מעט והזאה אשר נכנסו זעעמיות יקום בתחית השמים. והנה זע כלל זה פי כל מה שיש זעוה"ז הכל הוא זקדמת מה שהיה זאלוו המלכים שמתו ואין כל חלש פחת השמט ומיתת המלכים ותקום הוא ענין תחית המתים לכה כמו שהיה לגופים השפלים זעולם הזה. והנה רחמיית הנשאר זככלים הוא הכל זקדמי סם זחינות נילווין של האורות זשנזכרו זכלים המתים היה ועקר האור סוד אלהות נסתלק לקדשות זענת הפגן והפרוד זבעת התגברות איזה מדה רעה ובשר חלילה איזה חקך מסתלק לזכות ולחיות לקדשות, ושלא ישאר מדה לזמרי, וזשאר איזה קצת ניוציון לחיותו שיוכל לשוב בתשובה זלמה. סכוד עוצר יניקה מוחין זכצטון אס עליונה זשזכה. והנה מספר הנצוצין הם רפ"ח זככוד מת רפ"ח רוח אלהים זכחפת, רוח יחאף פי זה פלע מדברי מן זער השמות פי כל חלקי השמחה של זריחה יזירה עשיה כן אלהות של כל זכרי, חף זחינות רוח וזינה הוא עולם הפחד זין זכריתה יזירה עשיה זחינות אלהות חקך מסתלק זענת הפנים והוא סוד חלקי השמחה, חף זחינות רוח אלהים הוא העומד זין המתים להחיותם זככוד זכחפת מת רפ"ח. ועל שיש זנה פקטיים ופקטי זכריים עד אין זער פי כל זחינות חן סוף ועפיק וזכרו וזכרי זקדח וזכח סם המתפשטין זכל חלקי זריחה יזירה עשיה וימלא זככודו את כל הארץ אמון ואמן. זככל יוס זשעה וזנע מתקדויו הנצוצין מסוד רפ"ח נילווין זשפלו זככלה ועליון לסוד רוח אלהים למעלה מ"ז ועליון מסוד לטוב ומעולם ועל מעט זשענה מסם זחינות זשמות זשם סוד אלהותו וזכרה, זכשיתקרה הכל יהיה "יהיה" חף גמנו חלמי. פי יעלה חלם לזחינות טוב אמתי ויברו ברוח חטוב והמטיב ב"ה וזקם לעד וילעולי עולמים. והסינים זס טמא זס נדות מה שהיה זכה פח טוב, יחזר לפז. והמטיב זכרע זענן חלפה פי אז יזכרו לזמרי והסינים יזכטלו זככוד בלע הפנות לזכה זשנקו מסוד הכל זקדמי, והטוב זשכה יזככר וזחפזר עם הקדושה חשך זשמשך זמן מתקדך מעט מעט זכל יוס זכריית המתים ותחית המתים ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן זככרכם ואת רוחי אתן זככרכם וידעו פי אני יהויה ונתתי ככם רוח וזחיותם ונתתי רוחי ככם וזחיותם, והנה המלכים והנילוין חשך הם עליון זשמה ומערכ זכחלות נקדויו זשמת הזכרים וזכונם זככוד חז זכונם פי יש סוד חז זככוד מליווין וזייוו וזייוו וזלואו של ע"ב ס"ג מה שזעלוין ח"ז זה הקדש שזכה חשה זכב ותפלות פי זחינות זשלמה מליווין חלוי חסרים מעזיר היה נקדח חז חזכיון זככוד מלכים זשחזכרו וזכשך נכנס זו הקדש של המליווין חז הוא מתקן זשלם זשני קפיו יש חלם טוב ומתקן, והוא סוד המליווין מ"ז ל"ז יט של פנים זשמות וזיא

